

Bayer Zsolt: Szerepek

2012 szeptember 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Az a baj, hogy kizárólag az örményeknek van most erkölcsi igazságuk. S ez sem önmagában baj – olyan iszonyatos volt az örmény történelem, hogy gyakorta volt kizárólag az övék az erkölcsi igazság –, a baj az, hogy a másik két szerepl?nek nincsen erkölcsi igazsága.

S a legnagyobb baj az, hogy most er?s érveket s még er?sebb érzelmi hátteret kaptak munícióul azok, akik ellenzik vagy éppen csak szkeptikusan szemlélik azt a bizonyos „keleti nyitást”. S hogy az erkölcsi igazságosztó szerepében tetszeleghetnek olyanok, akiknek erre nincs semmiféle erkölcsi alapjuk.

Örményország most nem szerepet játszik a VILÁGPOLITIKA cím?, meglehet?sen gusztustalan és soha véget nem ér? darabban. Örményország mélyen, ?szintén és teljesen jogosan fel van háborodva. Örményországot és az örmény nemzetet most megalázták, arcul köpték – és az örmények ezt nem érdemelték meg.

A másik két fél szerepet játszik.

Azerbajdzsán szerepe szerint azt játssza, hogy bármit megtehet. A Sztanyiszlavszkij-módszer lényege szerint egészen kiválóan alakítja ezt a szerepet, mert belülr?l hozza a figurát. Azerbajdzsán elhiszi önmagáról, hogy bármit megtehet. Pénze, befolyása, hatalma van hozzá. Így aztán látványosan és nyilvánosan szabadon engedhet egy gyilkost azok után, hogy mindennek ellenkez?jér?l biztosította a magyar felet. El kell olvasni az azerbajdzsáni igazságügyi minisztérium magyar társszervéhez írott hivatalos levelét, ott áll benne feketén-fehéren: nem változtatják meg az ítéletet, és hazájában börtönbe zárják Ramil Sahib Safarovot. Írásba adták, lepecsételték, aláírták – aztán semmibe vették.

Magyarország szerepe szerint a naivat játssza. Magyarország és a magyar kormány a strasbourgi egyezményre hivatkozik, és joggal hivatkozik erre, hiszen ez létezik, és ez jogalapot teremt arra, hogy kiadjunk Magyarországon elítélt rabokat a hazájuknak, ahol folytathatják büntetésük letöltését. Évente nagyjából tíz ilyen esetben hoz határozatot a magyar igazságügyi tárca. Vagyis látszólag most sem történt semmi különös, rutineljárásról van szó. És a magyar kormány joggal fog hivatkozni az azeriek imént emlegetett levelére is, hiszen a levél létezik, nem mi hamisítottuk, nem mi írtuk alá. Mindezeken túl pedig a magyar kormány – ha akar – joggal hivatkozhat Ali

Mohamed al-Megrahi esetére is. Nevezett személy volt az a líbiai titkos ügynök, aki felrobbantotta társaival Lockerbie fölött az amerikai Pan Am légitársaság Londonból New Yorkba tartó Boeing 747-es repül?gépét. Az iszonyatos merényletnek 270 áldozata volt, köztük négy magyar. A tettest Anglia 2009. augusztus 20-án elengedte – illetve kiadta Líbiának. A hivatkozási alap az volt, hogy Megrahi súlyos rákbeteg, és legfeljebb három hónapja van hátra.

Aztán kiderült, hogy Líbia finanszírozta azt a három orvosszakért?t, aki felállította ezt a diagnózist. Meghari – akit Kadhafi szintúgy h?sként fogadott Tripoli repterén – három év múlva, idén május 20-án halt meg egy líbiai luxusvillában. És persze hamar kiderült más is. A Népszabadság korabeli beszámolóját idézzük: „(…)Gordon Brown szerdai kijelentését követ?en, mely szerint szó sem volt összeesküvésr?l, takargatásról, kétszín?ségr?l, olajmegállapodásról vagy skót miniszterek befolyásolására tett kísérletekr?l, kijózanítóan hatott Jack Straw szombati beismerése. Az igazságügyi miniszter a kereskedelmet, különösen a BP-vel kötött megállapodást a 2007-es fogolytranszfer tárgyalások rendkívül fontos részének nevezte.” Merthogy a BP 550 millió font érték? gázfeltárási koncessziót kapott Líbiában, cserébe Meghari szabadságáért. Kicsit kés?bb pedig olyan „apróságok” is kiderültek, hogy a brit hírszerzés, az MI6 éveken át segítette Kadhafit, és líbiai ellenzékieket fogott el és adott ki a rezsimnek, annak tudatában, hogy odahaza kínzás és biztos halál vár rájuk.

Például az MI6 információi alapján fogták el és szállították az AMERIKAIAK Líbiába Abdel-Hakim Belhadzsot. Az estr?l az MI6 egyik operatív tisztje levelet is írt Kadhafinak, amelyben emlékezteti a líbiai diktátort ezekre a „szívességekre”, majd szó szerint ezt írja: „Ez a legkevesebb, amit megtehetünk önnek és Líbiának, demonstrálandó azt a figyelemreméltó kapcsolatot, amelyet az évek során kiépítettünk.”

Így néz hát ki közelebbr?l a világpolitika cím? darab. S hivatkozhatunk erre is, ha akarunk. De remélem, nem akarunk. A nagyhatalmak ocsmánysága nem mentség semmire. Tudják: szegény ember kincse az álom. A Magyarország nagyságú és befolyású országoké pedig a becsület. Ezért olyan sivár és szomorú ez a történet. S azért is, mert éppen Örményországgal szemben cselekedtünk így. Kár volt. Még ha nem is ezt akartuk, nem így akartuk, és ha nem tudtuk el?re, hogy így lesz – akkor is kár volt. S kár az azerbajdzsáni kapcsolatokért is. Ugyanis szükségünk van, szükségünk lenne rájuk is. De most az is nehezebb lesz. Megette a fene…
Bayer Zsolt - magyarhirlap.hu

Ajánló